

BAS VAN DE GOOR: 'EEN TOPSPORTER HEEFT IETS VAN EEN AVONTURIER IN ZICH'

Het leven van Sebastiaan Jacques Henri van de Goor (roepnaam Bas) valt uiteen in verschillende tijdperken, te beginnen bij de periode voor en de periode na 4 augustus 1996. Die dag haalde het nationale herenvolleybalteam onder leiding van coach Joop Alberda de historische 3-2-zege op het door velen onverslaanbaar geachte Italië in de finale van de Olympische Spelen te Atlanta.

Ook nu nog, twaalf jaar na dato, wordt Bas van de Goor dag in, dag uit met deze wedstrijd geconfronteerd, die in het collectieve geheugen van de Nederlandse sportliefhebber gegrift staat. Zijn verklaring: 'De verrassing was voor buitenstaanders groter dan voor ons. Zelf ben je – voordat je in zo'n finale staat – al heel lang bezig heel goed te worden in je sport. Maar ook in topsport wegen de laatste loodjes het zwaarst. Wat mijzelf dan ook een enorme kick geeft, is dat ik op een bepaald moment in mijn leven deel uitmaakte van het team dat toen het beste van de hele wereld was. Vanaf dat ogenblik weet je dat je sportcarrière geslaagd is, wat er verder ook gebeurt.'

In hoeverre heeft Van de Goor nog altijd baat bij de twaalf jaar geleden gewonnen thriller? 'Als wij die laatste twee punten niet gemaakt hadden en Italië wel, waren wij in '92, '93, '94, '95 en '96 tweede geworden. Dan waren wij niet in de herinnering blijven hangen als een team dat keer op keer finales speelt, maar als "losers". Nu lijkt iedereen die vier verliespartijen vergeten te zijn en worden we beschouwd als "winners". Als je telkens "slechts" tweede wordt, raak je opgezadeld met een levenslang sportief trauma. Dat blijft knagen. Maar behalve in de beeldvorming van mensen heb ik ook anderszins baat bij mijn vroegere prestaties tussen de lijnen. Ik ben ervan overtuigd dat het feit dat ik een gouden medaille heb gewonnen, mij helpt in wat ik nu doe. Deuren gaan makkelijker open. Ik heb immers laten zien dat ik iets kan.'

De topsportcarrière van Bas van de Goor omspannt een tijdsbestek van zestien jaar, waarin hij naast Olympisch goud bijvoorbeeld ook drie keer de Champions League won. Terugblikkend zegt hij: 'Volleybal was niet het enige in mijn leven, maar stond wel centraal en het heeft me wel gevormd. Als je ergens goed in bent, geeft dat veel zelfvertrouwen. Het sterkt je karakter. Ik was geen supertalent, heb hard moeten werken om te bereiken wat ik heb bereikt. Sporten op hoog niveau betekent tevens dat je keuzes moet maken. Het doorhakken van knopen en het geconfronteerd worden met de gevolgen van die beslissingen, leiden tot volwassenwording in een snelkookpan, want in een professionele sport – en zeker als deze populair is en dus in de belangstelling van de media staat – wordt alles sterk uitvergroet. Tegenslagen krijg je meteen en hard voor je kiezen. Een leerschool voor het leven.'

'Geld is nooit mijn voornaamste drijfveer geweest.'

Op zijn zeventiende meldde Bas van de Goor zich in Zwolle bij de Christelijke Academie voor Lichamelijke Opvoeding (Calo). Na drie en een half jaar kwam de op 4 september 1971 te Oss geboren Van de Goor tot de ontdekking dat een combinatie van studie en sport niet langer optimaal was. 'Was ik die weg wel blijven bewandelen, dan was het waarschijnlijk zowel met mijn schoolopleiding als met mijn sportcarrière de verkeerde kant opgegaan. Na mijn eerste World League-wedstrijden – toen ik iets had van: verrek, ik kan op dit niveau meekomen – besloot ik voor het volleybal te gaan. Ik koos ervoor fullprof te worden.'

‘Geld is nooit mijn voornaamste drijfveer geweest. Ik heb vaak het financieel beste aanbod afgeslagen, maar bij mijn keuze voor professioneel volleybal speelde niettemin wel mee dat ik zodoende iets terugkreeg voor de inspanningen die ik verrichtte’, bekent Van de Goor. ‘Mijn belangrijkste drijfveren waren dat ik in de mooiste competitie van de wereld wilde spelen – Italië – en het Nederlands team wilde halen. Dat daar financieel iets tegenover stond, was mooi meegenomen en leek me niet meer dan billijk.’ Hoe reageerde zijn omgeving op die keuze voor de sport in plaats van voor de studie? ‘Hoe vaak ik niet heb gehoord: “Als je morgen een been breekt, is het einde oefening. En wat dan?” Mij heeft dat nooit aan het twijfelen gebracht. Een topsporter heeft iets van een avonturier in zich. Wie uit is op zekerheden, moet niet voor de sport kiezen. Niettemin ging ik met lood in de schoenen naar mijn ouders om hun te vertellen dat ik zou stoppen met school. Mijn ouders pleitten immers voor het afmaken van mijn studie en het behalen van een diploma. Mijn vader zei toen: “Als ik in jouw schoenen stond, had ik deze keuze al veel eerder gemaakt”. Door die onvoorwaardelijke steun viel er een last van me af.’

Veel topvoetballers zijn tijdens hun carrière niet of nauwelijks bezig met het leven na de sport. Ze verdienen immers zoveel dat ze bij wijze van spreken nooit meer een vinger hoeven uit te steken. Van de Goor: ‘Ik moet nog wel aan de bak, heb best wat overgehouden aan de sport, maar het zit sowieso niet in mijn aard om niks te doen. Mede om die reden besloot ik tijdens mijn prof tijd in Italië wat te gaan studeren. Via internet begon ik bij de LOI aan een hbo-cursus management. Een brede opleiding, want ik vond het moeilijk een specifiek onderwerp te kiezen. Lang hield ik die studie niet vol. Ik verkeek me enigszins op de intensiteit van zo’n opleiding. Sommige collega-sporters vinden het lekker na een fysieke inspanning de boeken in te duiken. Ik niet. Ik ben niet zo’n studiehoofd. Op een gegeven moment werd die cursus een blok aan m’n been. Dus ben ik er maar mee gestopt. Ook omdat ik bezig was met iets wat voor

Sport en Kennis

Goud op de werkvloer Kansen voor topsporters en werkgevers op de arbeidsmarkt

...daM

Deze preview is een gedeelte uit het boek:

Goud op de werkvloer

Kansen voor topsporters en werkgevers op de arbeidsmarkt

[Meer informatie](#)

Voor meer artikelen en andere uitgaven kunt u terecht op www.sportenkennis.nl